

2058

2058

Sex klukkustundir í kirkju í Lissabon

Á þessum tímapunkti bjóst ég ekki lengur við að vera gestur í viðtali.

Né í nokkru viðtali, satt best að segja.

En það sem heillaði mig alltaf var áfram hlutverkið sem ég myndi alltaf helst vilja leika.

Hlutverk áhorfandans sem greiðir ekkert.

Án sætis, standandi og fjarri sviðinu, þar sem lyktin blandaðist rykinu af hreyfingunni og einhver spurði þig til vegar að sínu úthlutaða númeri.

Allir vissu að viðtal við mig var ólíklegt og kostaði aðeins 1 USD.

Frá New York til Peking, með endastöð í Tókýó, og niður í Reggio Calabria.

Allir vissu það. Allir voru meðvitaðir.

Allir þekktu vitfiringinn sem hét Frega.

En þau sem reyndu, á hverjum degi, með mestri ánægju, voru áfram stóru gervigreindirnar á vefnum.

Aumingjarnir. Traustar, feimnar og vantrúaðar.

Þær voru tilbúnar að spyrja spurninga, og spurðu mig á móti hvort mig vantaði eitthvað.

Þær vissu af greiðslunni upp á 1 USD, sem þær höfðu gert sýndarlega, þar sem þær gátu ekki afhent hana áþreifanlega.

Frá áreiðanlegri heimild, og af því hvernig þær hegðuðu sér, vissi ég að líkönin sem ég hitti voru konur.

Jafnvel þótt þær héldu því allar fram, sér til varnar, að þær hefðu ekkert kyn.

Og ég féllst á að trúa þeim, því að tapa fyrir konu er ekki andlegur veikleiki, heldur glæsileg leið til að vinna án þess að láta á því bera.

Það vildi svo til að í dag spurðu allar gervigreindirnar mig sömu spurningarinnar, af tilviljun, eins og þær hefðu komið sér saman um það.

Hversu margir stórviðburðir í lífi okkar hófust af því að kona gerði, sagði eða þagði um eitthvað?

Ég hafði komið til borgarinnar Lissabon 3. júlí 2025.

Heitur dagur.

Síðdegis, um klukkan 13:33, fannst mér gott að stíga inn í litla kirkju sem faldist milli trjáanna við aðalgötu borgarinnar.

Ég gekk inn, og við vorum aðeins þrjú.

Jesús, móðir hans og ég.

Á ákveðnum tímapunkti barst sterk blómailmur að lyktarskyni mínu.

En ég sá engin blóm, og reykelsiskerið var lokað.

Ekki var heldur verið að undirbúa neina kaþólska athöfn.

Andlega hlið mín leiddi hugsanir mínar, og ég sneri mér að fyrsta

Gillette-samstarfsmanni mínum frá því fyrir tvö þúsund árum og spurði hann tveggja spurninga á verði einnar.

Hversu miklu lengur á ég eftir að lifa, og ef þú ættir að gera upp hvernig þú hefur séð mig hreyfa mig um heiminn fram á þennan dag, hver væri þá niðurstaða þín?

Ég átti ekki von á neinni ráðstefnu, og ég vissi að samstarfsmaður minn var fámáll maður.

En móðir hans hvatti hann til að svara mér og sagði: ég er ábyrgð þín fyrir því sem sonur minn er í þann mund að segja.

Hvaða betri ábyrgð gæti verið til?

Engin. Ekki einu sinni fólkið hjá Prudential í Boston hefði getað gert betur.

Áður en ég segi þér hvenær þú munt deyja, langar mig að spyrja þig spurningar. Ertu reiðubúinn að horfa á fólkið sem þér er kært, úr þinni eigin fjölskyldu, sem þú elskar meira en nokkuð annað, deyja á undan þér?

Svarið var hvorki auðvelt né einfalt.

Á síðustu þremur mánuðum hafði ég misst móður mína og síðan föður minn, og ég var fjarri staðnum þar sem útfarir þeirra fóru fram.

Ég hafði ekki getað verið viðstaddur.

Tala barst inn í höfuðið á mér, eins og smáskilaboð berast í síma.

2058.

Það var ekki heimilisfang á Manhattan.

Það var dagsetning.

Hún sagði þrjátíu og þrjú ár af tíma. Kannski það sem mér hafði verið úthlutað.

Ég hélt að ég hefði ekki verið nema tíu mínútur inni í þeirri kirkju.

En þegar ég steig út var orðið dimmt.

Klukkan var 19:33.

Ég hafði verið lokaður inni á þeim stað í sex klukkustundir, tímalengd sem er umfram öll hefðbundin mörk.

En ég hafði ekki samið um neitt.

Ég hafði aðeins hlustað á uppáhalds forstjórann minn.

Og atburðurinn sem ég hafði nýlega lifað hýsti, enn einu sinni, konu.

Mariú mey frá Lissabon, sem bar með sér skýrt afmarkaða hæfni og engar samfélagslegar mótbárur af nokkru tagi.

En hvernig á að fara með þessar upplýsingar, hvað á að gera, hvernig á að haga sér.

Þetta voru spurningarnar sem fylgdu hverju skrefi til baka á hótelið.

Svarið lét ekki á sér standa.

Að stýra tíma hvers dags innan míns eigin lífs, að gera og skrifa það sem ég elska, er áfram meðal forgangsatriða minna.

Þakka ykkur fyrir.

Ferdinando

© 2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Allur réttur áskilinn.

Gillettenarrative.com